

[Udenrigsministeren]

forhandlinger var afsluttet, har den amerikanske kongres desværre ikke tilsluttet sig en sådan løsning.

I sidste uge havde statsministeren og jeg en samtale med ambassadør Strauss, der som præsident Carters personlige repræsentant fører forhandlingerne fra amerikansk side. Fra dansk side understregede vi vores store interesse i en hurtig og positiv afslutning af de internationale handelsforhandlinger. Men samtidig var vi nødt til at gøre det klart, med hvilken alvor vi ser på det problem, som de amerikanske udligningsafgifter udgør.

Ambassadør Strauss var enig i, at forhandlingerne skulle føres til en hurtig og positiv afslutning, og han var fuldt opmærksom på problemet vedrørende de amerikanske udligningsafgifter og redegjorde for, hvad det er for muligheder, den amerikanske regering i øjeblikket ser for at finde en løsning.

Jeg er ikke i tvivl om, at den amerikanske regering erkender dette problems omfang og ønsker en løsning, som fjerner denne trussel mod handelsforhandlingernes heldige forløb. Men jeg er også nødt til at sige, at jeg ikke i øjeblikket har et overblik over, om en sådan løsning virkelig kan blive fundet på en for os tilfredsstillende måde.

Det næste spørgsmål, jeg vil omtale, vedrører det europæiske valutariske samarbejde. Det er et vigtigt spørgsmål. De internationale valutamarkeder har i de senere år været præget af betydelig uro, særlig stærkt måske i de seneste måneder. Derfor er overvejelserne om udbygning af et samarbejde på dette felt blevet forstærket.

Det var baggrunden for, at EFs stats- og regeringschefer på Det europæiske Råds møde her i København begyndte mere konkrete overvejelser af, hvordan man kunne udbygge det europæiske valutasamarbejde. Disse overvejelser blev fortsat på mødet i Det europæiske Råd i juli måned i Bremen, og der blev ved den lejlighed enighed om at foretage en udbygning af det europæiske valutariske system med sigte på, at det kom til at omfatte samtlige medlemslande i EF, og at det fik dertil svarende valutakreditter stillet til rådighed.

På denne baggrund vil et udvidet valutarisk samarbejde i Europa kunne bidrage til stabil økonomisk udvikling mellem de europæiske lande. Endvidere vil et sådant samarbejde skabe grundlag for en udvidelse af

samarbejdet om den økonomiske politik i bred forstand. Det vil være nødvendigt at søge etableret et egentligt energipolitisk samarbejde. Det industripolitiske samarbejde bør udvikles, således at Fællesskabet ikke gang på gang står over for krisesituationer, som det ikke har forudset eller ikke har midler til at løse. Og for socialpolitikken og arbejdsmarkedspolitikken gælder, at de bør udbygges med henblik på at forbedre beskæftigelsesmulighederne.

Det er klart, at udbygningen af det valutariske samarbejde er vanskelig. Vanskelighederne beror først og fremmest på, at de enkelte EF-landes økonomier er i en meget forskellig situation. Det er derfor nødvendigt at føre en økonomisk politik i de enkelte lande, som kan sikre en bedre samordning af den økonomiske udvikling. Det er lige så klart, at situationen ville være langt mere alvorlig, hvis de enkelte lande var henvist til at søge problemerne løst hver især, og det var derfor, man på stats- og regeringschefmødet i Bremen besluttede at søge en løsning netop på de valutariske problemer.

Det er nødvendigt, at alle de lande, der deltager, er rede til at yde de fornødne bidrag til løsninger på dette område. Vi, som deltager i det eksisterende valutariske samarbejde, slangen, vil ikke blive stillet over for større problemer i forbindelse med et udvidet valutasamarbejde. Regeringen lægger i øvrigt vægt på, at et sådant udvidet samarbejde ikke kun omfatter EF-landene, men også Norge, som jo deltager i det nuværende slangesamarbejde, og andre nærtstående europæiske lande uden for EF, som måtte ønske at deltage i et udvidet samarbejde.

En udvidelse af det europæiske valutariske samarbejde er utvivlsomt det vigtigste spørgsmål i EF-samarbejdet siden Danmarks indtræden i De europæiske Fællesskaber. Et nyt europæisk system vil kræve smidighed, det vil kræve solidaritet fra samtlige deltagers side. Regeringen ønsker, at dette samarbejde bliver indledning til en ny og mere dynamisk udviklingslinje i EF-samarbejdet. Selv om samtlige medlemslande ikke er i stand til at deltage fra begyndelsen i det nye valutasystem, forudsætter regeringen, at ligesom Norge i dag vil andre interesserede europæiske lande uden for EF kunne blive knyttet til dette udvidede valutariske samarbejde.